

А пѣкъ Ненчо се замысленъ —
Слуша и въздиша —
Съзиди-тъ си ужъ искрива,
Нѣ пакъ гы съзрѣхъ....
Вечерѣхъ, що Богъ дади,
И сички станахъ,
Дѣдо кѣрпѣ-тъ извади
И пари-тъ имъ дади:
— „На масторе твойго дѣла.
„На и твоя Ненчо,
„Ако щете, чете гы,
„Ный гы чехми сички.
— „Кога сте гы, сички, чели,
„Азъ ще вы повѣрвамъ;
„До сега сми вѣрни были:
„Азъ дѣда ще вѣрвамъ.
Така рече добрый Ненчо
И гы тури в' пазвѣ;
Послѣ хвача, съсъ дружгнѣ,
За в' пѣтъ, да приказва.
— „И азъ, сега, не щѣ могъ
„Да гы четѣ сички —
„Дѣдо не ще мя излѣгъ,
„Вый слушате сички?
Така рече масторъ Добри,
И гы тури в' пазвѣ —
Мож' искаше да гы чете,
Нѣ вѣме не остава.
Сички момци останахъ
И Добри у' Дямози,
А пѣкъ Ненчо си отиди
С' кѣщни-тъ в' Златеви.
И Златеви-тъ сички кѣщни,
И тѣ тука бѣхъ;
Двата дома, тѣй събрани,
Често вечерахъ.